

Predikan i Västerorts kyrkan Första Advent 2018.

I fredags morse var kyrksalen fylld till sista plats, och lite till, vid de båda adventssamlingar som Vällingbyskolans elever i årskurs 2 bjöd in till. För fjärde året i rad hade de sina Adventssamlingar här. Jag har förmånen att hälsa välkommen och säga några ord mitt i samlingen. Det är väldigt meningsfulla samlingar på många sätt. Men det jag fastnade för den här gången var den lilla lapp jag fick av en av lärarna före samlingen. En lapp där ordningen för programmet stod. Det började, precis som vår gudstjänst gjorde, med *Bereden väg för Herren*. Det var bara det att när läraren skrivit ut namnet på psalmen så stod det *Bered EN väg för Herren*. Det fick mig att fundera lite över om det är någon skillnad på *Bereden* och *Bered en*. Kanske är det ett uttryck för att modernisera gamla uttryck eller så är det bara en missuppfattning men visst är det skillnad på olika. Vill man så kan man säga att det är en monumental skillnad. I psalmen står det klart att vi ska bereda väg för Herren, bereda väg för Gud, men i lärarens, troligen, omedvetna felskrivning blev uppdraget trängre, smalare; Bered EN väg för Herren, för Gud. Det går en skiljelinje i dessa båda tolkningar, en skiljelinje som handlar om hur vi möter människor och som handlar om hur mycket vi vågar lita på mångfaldens rikedom. Uppdraget är att på många olika sätt bereda vägen för människor att nå fram till Gud och att bereda vägen för Gud att nå fram till människor. Och då kan det inte handla om att bereda EN väg till Gud. Vägarna är och ska få vara många och olika. Denna distinktion kan vara bra att ha med sig in i ett nytt kyrkoår.

I evangelieberättelsen vi lyssnat till och också sjungit en del av finns ett citat från profeten Jesaja som också det berättar något väsentligt i vårt beredningsarbete, något väsentligt om Gud. Det står *Se, din konung kommer till dig, ödmjuk och ridande på en åsna...* jag tänker att det är en nåd att stilla be om att denna Gud i sin ödmjukhet och i sin vilja att möta oss människor i ögonhöjd tar sig genom bruset och all högljuddhet och

verkligen når fram till de som bäst behöver det, alla de som behöver ett Nådens år! Det vackra temat för första advent. Ett Nådens år, det behöver vi ju alla, men en del kanske behöver det lite mer.

Tänk om det kunde finnas ett nådens år för Samir och Maria och deras lilla dotter. Maria sitter 2-3 månader åt gången utanför vår mataffär i Vasastan, Samir har suttit där förr men tar sig fram med lite extraarbeten. För ett par år sedan födde de en dotter som bor hemma i Rumänien under mycket svåra förhållanden. Henne träffar de någon månad i taget innan det är dags att ta sig till Sverige igen. Maria kan ha det varmaste och vackraste av leenden men ibland ser hon ut som hon rimligtvis känner sig efter att ha bott ute i parken bakom stadsbiblioteket, tvärslut och olycklig. Samir blir alltid så glad när vi ses, särskilt efter en längre frånvaro, han kastar sig om min hals. Tänk om de kunde få ett nådens år, ett år att vara den lilla familj de egentligen är. Visst, det är komplext och för att det ska fungera måste flera regeringar agera. Men visst kan vi önska ett nådens år för Maria och Samir och deras lilla dotter.

Och på tal om regeringar visst skulle vi önska ett nådens år för Sveriges regering (den dag vi får en) för demokratins fortlevnad och för den goda viljan att göra gott för många och kanske framförallt för de som har det svårast. Visst skulle det vara klädsamt med lite ödmjukhet och mer av en fredlig, kanske lite långsam, åsna än av alla dessa höga hästar. Ett nådens år för den regering vi kanske får någon gång och vägen dit... det ber vi om.

På Kafé Vällingby finns många, ingen nämnd och ingen glömd, som skulle vara värda ett nådens år. Ett år utan droger, ett år med fast bostad, ett år med tillitsfulla vänner, ett år med mindre ensamhet. När vi varit som flest på kaféet nu i höst så har vi varit 120 personer som fått frukost, gemenskap och som blivit sedda och respekterade för dem

de är. Där finns, här i Vällingby finns, många livsöden, många som skulle vara betjänta av ett nådens år.

Och jag tänker på och önskar de två tonåringarna, 14 och 16 år gamla, ett nådens år... de som misshandlade EU-migranten Gica så att han sedan avled. Var kom hatet ifrån, var kom värderingarna som gjorde det ens möjligt för pojkarna att bete sig så ifrån? Hur viktigt är det inte vad vi vuxna ger uttryck för vid köksbordet för inte är denna hemska handling ett resultat av att ungdomarna själva har kommit fram till åsikter som ledde till att det var rimligt och riktigt att göra det de gjorde. Vad säger vi därhemma runt matbordet? På min dator har jag en bild på skärmen där det står *Prata inte med hat i munnen*. Ett nådens år för de två tonåringarna men också ett nådens år för föräldrar och andra vuxna, ett år att vårda språket och vårda värderingarna och sluta odla hatet.

Vi har drygt ett år bakom oss, ett år som kommer gå till historien som året då kvinnors utsatthet blev offentlig på ett helt nytt och annat sätt. Metoo-rörelsen är, hur mycket den än smutskastats, inget mindre än en revolution. En revolution där kvinnor upprättats och tänk om, tänk om alla dessa kvinnor skulle kunna få ett nådens år, fritt från mäns svinerier, fritt från kränkande ord och handlingar.

Och tänk sen om alla vi män skulle få ett nådens år, där eftertanke och medvetandegörande får konsekvenser när det kommer till ord och beteenden. Ett nådens år då de där små kommentarerna som vi inte tror betyder nåt helt försvinner så att dessa förflugna ord inte utifrån olika omständigheter får växa till de vidrigheter som Metoo-revolutionen tydliggjort. Ett nådens år för kvinnor och ett nådens år för män.

Ja, ett nådens år för mänskligheten. Den så komplexa och den så orättvist fördelade och den så fantastiska och den så degenererade...

mänskligheten. Ett nådens år för att mänskligheten skulle återerövra sina genuina förutsättningar av just mänsklighet, medmänsklighet.

Ju mer vi tänker och önskar detta nådens år så blir behoven och längtan efter detsamma bara större och större.
Det Nicaraguanska folket, ett Nådens år för dem.
Palestinier och Israeler, ett nådens år för dem.
Befolkningen i Jemen, ett nådens år för dem.
Behoven bland folken på jorden är omätbara.
För att inte tala om de gemensamma behoven om att hushålla med och återupprätta och framförallt sluta skövla vår gemensamma jord... ett nådens år för klimatet.

Jag vet inte hur du fungerar men för mig är det så att ju mer jag tänker på vilka behov som finns för ett Nådens år, vilken mängd av elände, orättvisor, förtryck osv som finns så drabbas jag av uppgivenhet. En uppgivenhet som kan bli förlamande och som tappar all konstruktiv handlingskraft. Det är inget jag tycker om, inget jag egentligen kan försvara, men det är så det är.

Och då skulle jag vilja att vi denna första dagen på ett nytt kyrkoår skulle be om, hoppas på och kanske till och med våga tro på att jag och du, vi som inte riktigt får ihop våra liv, våra tankar, vår längtan och vårt engagemang, vi som då och då drabbas av den förlamande uppgivenheten... att också vi skulle få ett Nådens år.

Nådens år som rymmer förhoppningen och tron att Gud är med oss och alla de sammanhang vi nämnt och dom vi inte nämnt. Ett nådens år som lär oss att balansera, balansera vila och engagemang, balansera våra egna behov och behoven runt omkring oss, nära och långt borta.

Ett nådens år där vi lär oss prioritera. Hur långt räcker mina resurser, våra resurser, kyrkans, samhällets? Och vad är viktigast, vad kan vi avstå ifrån och vad är faktiskt helt nödvändigt?

Ett nådens år för kyrkan, Guds kyrka, din och min kyrka.

Hör... *Det susar... en fläkt... en klang... en aning... stilla... dörrn på glänt... ett sällsamt bud från kärlekens och nådens Gud... det är advent!* Och ett nytt kyrkoår, ett Nådens år, börjar idag och fortsätter i morgon och nästa dag och nästa dag...

Amen

Vi sjunger Psalm 109 och samlar in en gåva till Västerorts Församling.